

A BÁCSKAI HORVÁT LÍRABÓL

A. KOKITY:

Szállás a zöld mezőben

Lelkemben még ma is látlak, gyermekkorom tiszta vágya,
Szívemben a képed hordom, letúnt napok boldog álma,
Zöld mezőknek fehér díszét, kedves szállást, fehér falat,
Kanyargó út partja mentén az eperfa lombja alatt.

Melletted a kútgém öreg, sudár még a nyárfa tornya,
Gyermekkorom ágasbogas, messzelátó kedves orma,
Madarak és karcsú tornyok tűntek fel a messzeségben,
Kék ég alatt ember sétált zöld mezőnek tengerében.

Ház mögött a gyümölcsös volt tele vidám minden jóval,
Gránátalma cseresnyével, koraérő, mosolygóval,
Szőlőtőkék soros rendben, megkapálva gonddal-bajjal,
Levelek közt termő ágak roskadozó fürtös ajjal.

Hol vannak a gyermekévek százszor boldog szép napjai,
Madárröptű gyermekálmot őrző otthon örömei,
Kerti kaland, termő mezők mulattató sok élménye,
Fiatal szív friss vágyai, vágyakozó reménysege?

Nyári napnak napsugártól terhes, forró fényessége,
Izmos, vidám aratódal fel-felcsapó frissesége,
Érett búza sóhajtása, fényes kasza suhanása,
Mesétmondó öreganyó bodzaárnyas suttogása.

Fehéren és csendesen, ha emlékeim felidéznek,
Vágyképzélet szárnyaival zöld mezőkön hozzád térek,
Vígaszomat ott lelem meg, te voltál az örök vágyam,
Fehérfalú, csendes szállás az eperlomb árnyékában.

J. KOPILOVICS:

Őszutó

Egyhangú
és szürke minden.
Zörgő ágak
egyre várnak
messziről
az alkony libben.

Kócos varjú
káróg egyre.
Késő órák
üres mezők
ismerősök
mennek erre.

„Szegényekre
hideg járja“
— így beszélnek —
puszta mezők
néma mezők
nem felelnek.

VOJNICS H. BLASKÓ:

Ragyogó kalászkok

Leratták.
Arany kalász.
Arany szemek.
Beleragyog,
Belecsendül
Munkásember tenyerébe.

Tarlórögben,
Zöld fű kukkan,
Éhes veréb,
Madárcsapat
Galamb, gerle,
Nyáj rábukkan.

Partizánföld
Dús termése
Gondolatom felderíti.
Ember, állat
Asztalához
Étkét szórja
Szétteríti.

Szorgos munka,
Veritéke,
Dús fa,
Búza
Mező szőlő
fizetése.

Aranytermés
Mosolyog a munkás arcán.
Nem örül már idegen.
A mások harcán,
Maga ura,
Maga bére
Nem, mint eddig,
Gazdagoknak
Könnyű dolga,
Telt erszénye.

Fordította: Pataki László

KOPILOVICS JAKOV:

Éjszakai hazatérés

Éjszaka fáradtan a munkából ha hazatérek,
Hónom alatt száraz kenyér héja roppan,
Szűk utcákban fulladozva alig lépek,
Két lépés közt egy gondolat libben, koppan.

Baktat a hold kék hullámos végtelenben,
Arany hálót feszít milljó csillagnővér.
Múló árnyak suhannak a hűvös éjben,
Mulandó föld hideglelés árnya kísér.

Ünnepi csendben messzi erők térnek
A sápadt homlok verítékben fürdik,
Rég holt kedvesek emlékezést kérnek,
S mint harcok harcosához, gondolatok fűzik.

Vigasz gondolatok feledik a rosszat.
Tudom és hidegen gondolom át a sort:
„Koldúsivadékok bére a szenvedés,
Üldözés és mindig, mindig ocsmányság volt.
Mit adhat az élet, az ember mit akar?
Átkozott a remény, mert valóságot takar.

Fordította: P a t a k i László

VOJNICS H. BLASKÓ:

A sarló

I.

Az alkony, a búza illatától terhes,
a zöld szaga a rendek felett libben.
Lazán fürtösödik,
hűvösödik az est a mellemben.

Sarlóval aratok
munkás jelképével,
izzadó homlokom gyöngyös verítékét
törlöm, törlöm széjjel.

Kukoricás mellé
csúsztatom a kévét,
kutatatom a közelt,
a közel környékét,
lopva aratok.

Ahogy földre hullik
a buzakalász szára,
úgy nő egyre jobban
a partizánok száma.

II.

Siess sarlóm, társam,
itt van már az este
nézd, hogy nyújtózik még
dús bácskai földnek
sokkalászos teste.

Mire a hold feljő,
már kötni kell a kévét!
Jönnek,
jönnek érte
partizán harcosok,
éjfélután viszik,
viszik az erdőbe.